

to ostaja, vse drugo odpada samo od sebe. To je kritika, ki jo je vršil človek nezavedno vso svojo zgodovino, sedaj pa se je zaveda.

*

In kako jo najdem to smer proti Enoti? me vprašuješ na koncu ti, ki je ne čutiš. V zemeljskih perspektivah gre skozi sintezo idej dveh ali več predmetov. Sicer pa imamo čuvstvo, — ta „edini organ, ki ž njim doznavamo božanstvo“, kakor je rekel Carlyle — kot nezmotljiv kažipot v perspektivah vesoljstva. Ne boj se in pogumno izrazi svojo individualnost. Ako je v tebi močan žarek Enega, Večnega, potem si izvoljenec, zakaj ta žarek se bo naravnal v tebi sam od sebe — kakor se obrača sama od sebe busola proti eni točki — proti svojemu izvoru:

„Inquietum cor meum, Domine, donec requiescat in Te“.

M o r a n a.

Ti smrt, spasiljica, tolažilka!
Bedak je črv, ki tebe se boji,
a meni boš do konca mojih dni
nad trudno cesto čarobna svetiljka.

Ko rosnih lic oddahnem si po boju,
črez cilje zrl ne bodem koprneč
in tudi sredi pustih polj, brez sveč,
brez requiema ležem rad k pokoju.

Smrt, moja duša je praznično mirna,
smrt, moja duša plove naravnost
in kakor jezero sred gorskih host
ponočne lune tebe čaka verna.

Ti zagonetka naša si titanska,
hip sveti onkraj dobrega in zla,
ko v zadnjem boju duh zaplapola
in zadnja tista misel je božanska!

Vladimir.

